

PARAPIJA

NR. 524
IV ADVENTO
SEKMADIENIS
2020 12 20

Pakuonio, Piliuonos ir Viršužiglio parapijų leidinys

www.pakuonioparapija.lt

Vienas žmogus atėjo pas išminčių ir ėmė maldauti pagalbos:

– Aš neviltyje. Aš išprotėsiu. Mes visi gyvename viename kambaryje: vaikai, žmona, giminaičiai. Mūsų nervai ties riba, visi šaukia, rėkia vienas ant kito. Ne namai, o pragaras!

– Ar pažadai padaryti viską taip, kaip pasakysiu? – pagalvojęs paklausė išminčius.

– Prisiekiu, padarysiu viską, ko tik reikia.

– Puiku. Kiek turi gyvulių?

– Karvė, ožka ir šešios vištos.

– Pasiimk juos visus pas save į kambarį. O po savaitės vėl ateik.

Žmogų apėmė siaubas. Bet juk turi ištesėti pažadą! Jis parsivedė gyvulius namo.

Po savaitės žmogus vėl atėjo pas išminčių: graudu buvo jį žiūrėti.

– Aš daugiau negaliu. Purvas! Smarvė! Triukšmas! Mes visi ties išprotėjimo riba.

– Eik namo, – tarė išminčius, – ir išvesk gyvulius atgal.

Visą kelią namo žmogus bėgo.

Kitą dieną jis vėl atėjo pas išminčių: jo akys švietė džiaugsmu.

– Koks puikus gyvenimas! Gyvulių nėra. Tylu, švaru, erdvu! Ne namai, o rojus!

**“Štai aš Viešpaties tarnaitė,
tebūna man, kaip tu pasakei.“**

Lk 1, 38

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

2 Sam 7, 1–5. 8–12. 14. 16; Ps 88, 2–5. 27. 29; Rom 16, 25–27

Psalms atliepas

Viešpatie, Tavo malones giedosiu per amžius.

Evangelija pagal Luką (1, 26–38)

Angelas Gabriėlius buvo Dievo pasiųstas į Galilėjos miestą, kuris vadinasi Nazaretas, pas mergelę, sužadėtą su vyru, vardu Juozapas, iš Dovydo namų; o mergelės vardas buvo Marija. Atėjęs pas ją, angelas tarė: „Sveika, malonėmis apdovanotoji! Viešpats su tavimi!“ Išgirdusi šiuos žodžius, ji sumišo ir galvojo sau, ką reiškia toks sveikinimas. O angelas jai tarė: „Nebijok, Marija, tu radai malonę pas Dievą! Štai tu pradėsi įsčiose ir pagimdysi sūnų, kurį pavadinsi Jėzumi. Jisai bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo Sūnus. Viešpats Dievas duos jam jo tėvo Dovydo sostą; jis viešpataus Jokūbo namuose per amžius, ir jo viešpatavimui nebus galo“.

Marija paklausė angelą: „Kaip tai įvyks, jeigu aš nepažįstu vyro?“ Angelas jai atsakė: „Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs, ir Aukščiausiojo galybė pridengs tave savo šešėliu; todėl ir tavo kūdikis bus šventas ir vadinamas Dievo Sūnumi. Antai tavoji giminaitė Elzbieta pradėjo sūnų senatvėje, ir šis mėnuo yra šeštas tai, kuri buvo laikoma nevaisinga, nes *Dievui nėra negalimų dalykų*“. Tada Marija atsakė: „Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei“. Ir angelas pasitraukė.

Evangelijos komentaras:

Dievo Žodis siūlo mums tradicinį tekstą apie Mariją. Ar jis turi ką nors tinkamo mums šiandien, Jėzaus gimimo išvakarėse, pasakyti? Žinoma, jis gražus, Dievo Atsigrėžimą į žmogų, į žmoniją apgiedantis, išaukštinantis tekstas. Marijos palaiminimo tekstas...

Matau štai ką – Dievas vienu metu apdovanoja žmogų didžiuliu džiaugsmu ir kartu kviečia būti gimdančiu, nuo ko Jo Palaiminimas pasidaro matomas visiems. Su Marija tai įvyko. Ir šiandien girdime apie ją, kuri, aplankyta Dievo „skubiai iškeliavo“; kaip išgąsdinta... Palaiminimas – tapimas Dievo Sūnaus motina (tapimas Dievo gimdytoju kasdieniniame gyvenime, leidžiančiu Jam gimti asmeninėje aplinkoje) pradžioje pripildo ne tik nuostaba ir džiaugsmingu drebuliu, bet atneša ir rūpestį, kurio vienas negali pakelti ar tai padaryti. Tada kreipiuosi į kitus, kaip Marija į savo tetą Elzbietą... Dievas nesikreipia į žmogų tuščiam paplepėjimui, savęs pasitenkinimui ir lengvam kryžstavimui – Jis kviečia: „Žinai, gal būk mano veidu, manęs dovanotoju kitam?“; Jo rankomis, širdimi, protu. Kodėl Marija skuba pas Elzbietą? Pas tą, „kurios pažeminimą teikėsi atimti pats Dievas“? Gal Marijai reikėjo to parasto, žmogiško palaikymo, paaiškinimo, tvirtumo ir ramybės. Juk Marijai tikrai buvo sunku: ji nėsčia, vyro nėra, ji nusivylusi, išsigandusi, ji bėga tolyn nuo savo aplinkos, kad niekas nematytų jos „Palaiminimo“, jai vienai sunku pakelti tą keistą Dievo planą. Dievo mintis, Jo prašymas – slegia ją, o paliudijimo iš aplinkos, jog tai tikrai tikras dalykas – jokio. Ji viena turi išgyventi tą palaiminimą – pažeminimą. Ir niekas, nebent kitas žmogus, kuris taip pat yra gavęs iš Dievo dovaną – užduotį, gali atpažinti ją kitame. Atpažinti kaip Dievo palaiminimą, o ne praeikimą...

Tad tai nėra paprata situacija – pajusti ir priimti Dievo palaiminimą, nes tai Jį gimdyti... Reikia kraštutinio judesio, čia reikia tikėjimo, – „laiminga įtikėjusi, jog išsipildys, kas Viešpaties jai pasakyta“. Kodėl? Ar kitaip – ne taip paslaptinai ir žeidžiančiai neįmanoma? Nejaugi Dievas, kviesdamas žmones savo planams, būtinai trokšta juos visus padaryti ekstremalais, fanatikais? Ir kaip Marija „tokiose Dieviškojo žaidimo taisyklėse“ surizikuoja ir įžiūri Dievo pasilenkimą, maloningumą, palaiminimą? Juk tam svoriui, nuolankumui – nusižeminimui (susižemėjimui, susipurvinimui, tapimui derlinga žeme) reikalingas titaniškas tikėjimas? O, juk Dievas, Jo angeliškas apsilankymas, – tai ir mūsų troškimas. Ateik, Dievo angele, ir pas mus... Ir mes esame laukiantys.

Tėvas Juozapas

Gruodžio 8-ąją popiežius Pranciškus paskelbė Šventojo Juozapo metus, kurie tęsis iki 2021 m. gruodžio 8 d. Ši žinia vieniems sukėlė džiaugsmą, kitiems galbūt klausimą: kuo ypatingas šis šventasis, kad jam paskiriami bažnytiniai metai?

Žinoma, Juozapo metais, kurie dar tik prasidėjo, bus daug kalbama ir rašoma apie šį šventąjį, jo reikšmę Bažnyčiai ir jos nariams. Dabar norėtusi apžvelgti tai, ką popiežius Pranciškus, paskelbdamas šiuos ypatingus metus, nori mums pasakyti – tuo labiau kad šia proga jis parašė apaštalinį laišką *Patris Corde* (Tėvo širdimi).

Popiežius įvardija, kad jo laiško (ir, aišku, visų Juozapo metų) tikslas yra padidinti meilę šiam ypatingam šventajam, padrašinti šauktis jo užtarimo, sekti jo dorybėmis bei uolumu. Kalbėdamas apie šv. Juozapą, Pranciškus jį apibūdina kaip asmenį, kuris Jėzų mylėjo tėvo širdimi (iš čia ir laiško pavadinimas). Popiežius net septyniais aspektais kalba apie Juozapo tėvystę – šventasis pristatomas kaip visų mylimas tėvas, kuris buvo švelnus ir pats mylintis, klusnus bei atviras, drąsus, dirbantis ir nesiveržiantis į pirmą planą.

Remdamasis evangelijų pasakojimais, popiežius kalba apie Juozapą kaip tą, kuris per išbandymo situacijas nepasidavė, nepabėgo, bet ieškojo Dievo valios. Visuose įvykiuose Juozapas yra tas, kuris paklūsta ir veikia. Jisai drąsiai priiima atsakomybę ir vykdo tai, kas reikalinga. Popiežius pažymi, kad Juozapas buvo tas „stebuklas“, kuriuo Dievas gelbėjo Mariją ir vaikelį Jėzų – kelionė į Betliejų ieškant vietos gimdyti, pabėgimas nuo Erodo į Egiptą, sunkūs metai tremtyje, dirbuojantis išlaikant šeimą. Juozapas buvo tas, kuris savo kasdieniu darbu ir tyliu kantrumu tarnavo Jėzui ir Marijai. Popiežius išryškina svarbų Juozapo misijos aspektą: tai nebuvo vien atsisakymas savęs, bet savęs dovanojimas iš meilės. Juozapas buvo pats laimingiausias šventasis, nes gyveno Jėzaus ir Marijos artumoje.

Žvelgdamas iš šių dienų pasaulį, popiežius pažymi, kad jame reikalingi tėvai. Jų reikia ir Bažnyčioje – ne tironų, kurie remdamiesi savo autoritetu tenkina savo užgaidas, bet tėvų, kurie, kaip ir šventasis Juozapas, save pašvenčia ir dovanoja kitiems, kad jais rūpintųsi, gintų ir globotų. Tikroji tėvystė – ar tai būtų šeima, ar kunigystė, vienuolystė – atpažįstama iš džiugaus savęs dovanojimo.

Galiausiai popiežius primena, kad tėvais ne gimstama, o tampama. Vyras tampa tėvu ne tada, kai pradeda gyvybę, bet kai priiima atsakomybę ir rūpestį. Juozapas yra pavyzdys tėvystės, kuri myli, bet nesisavina, nes ten, kur meilė – ten ir tikroji laisvė.

Tikriausiai neatsitiktinai popiežius Šv. Juozapo metus skelbia būtent dabar, kai pasaulis išgyvena pandemiją. Turbūt neatsitiktinai mūsų vyskupai pavasarį kvietė (ir dabar atnaujino kvietimą) visus tikinčiuosius vakarais šauktis šv. Juozapo globos ir užtarimo. Jis yra šventasis sunkiems laikams. Popiežius Pijus IX Juozapą paskelbė Bažnyčios globėju tuo metu, kai žlugo popiežiškoji valstybė Italijoje. Pijus XII šiam šventajam pavedė globoti darbininkiją, kai komunistinė propaganda skelbė, kad tik socializmas yra vienintelis dirbančiųjų pasirinkimas.

Skelbdamas Juozapo metus, dabartinis popiežius siekia prisiminti tuos paprastus žmones: slauges, medikus, socialinius darbuotojus ir visus kitus, kurie savo kasdiene veikia stengiasi kovoti su pandemija, sėjančia ne vien mirtį, bet svarbiausia – nevilgtį, baimę ir

Georgesas de La Touras, „Jėzus dailidės Juozapo dirbtuvėse“ (fragmentas), 1640 m.

Parapijos skelbimai

**Jėzaus Gimimo (ŠV. KALĖDŲ) šventimo
tvarka kardinaliai pasikeitė...**

**Negalėsime susirinkti šventimui,
nebus švenčiama Eucharistija bendruomeniškai.**

Tačiau esame šventiškame laike ir ruošiamės šventei, ir švęsime šventę, vis tiek esame kartu! Tai svarbu!

Kas yra skubu? Tai neprarasti ramumo ir žmogiškumo savyje... Dar šiandien skubėkime neprarasti ramybės ir kitam žmogui su savo kalbėjimais apie šiandienos karantinus ir virusus neatimti ramybės. Jau dabar taip elkimės!

Kas yra aktualu? Pasveikinti Tą, dėl Kurio mes viską darome, ruošiamo, puošiame, dėl Kurio dovanas pakuojame, dėl Kurio Gimimo dienos labai daug stengiamės ir esame vienas kitam geresni, – pasveikinkime kiekvienas asmeniškai Jėzų – Dievą, gimusį žmogumi!

Ir liūdna dėl to, kad mes esame tokioje situacijoje, pasimetime ir keiksmuose... Liūdna, kad negalėsime visi kartu susirinkę švęsti Šventės!..

Rašykime vieni kitiems laiškus ir žinutes, siųskime vienas kitam jaukumo mintis!

**Dėkojame visiems aukotojams, rėmėjams, kurie vis paremiate savo pinigais
parapijos bažnyčiai! Jūsų dėka gyvuojame, todėl sakome Jums AČIŪ!**

⇒
vienišumą. Šie žmonės, kaip ir šventasis Juozapas, nėra influenceriai ar medijų žvaigždės, tačiau būtent tokių dėka pasaulyje tebėra daug gėrio, meilės ir atjautos.

Prasidedantys Šv. Juozapo metai galėtų, o ir turėtų tapti dovana katalikams vyrams – tai puiki proga apmąstyti savo pašaukimą būti vyrais, tėvais ir sūnumis. Ką reiškia tikrasis vyriškumas šioje epochoje, kuri vyrą mato kaip šaunų herojų ir puikų meilužį, bet ne atsakingą tėvą ir darbuotoją? Kaip būti šeimos vyru ir tėvu, bet ne despotu ar pašaliniu stebėtoju? Kaip išgyventi savo sūnybę (tiek fizinę, tiek dvasinę), kai ryšys su tėvu (tiek žemiškuoju, tiek dangiškuoju) yra sužeistas? Galiausiai galbūt šie metai padės atsakyti į klausimą: kodėl mūsų Bažnyčia tokia moteriška ir kur dingo 90 proc. vyrų?

Kunigams ir pašvęstiesiems šie metai bus proga prisiminti, kad jie yra pašaukti būti tėvais – ne žvaigždėmis, biurokratais, egoistais valdovais, bet kaip ir šventasis Juozapas – save dovanojančiais gynėjais, mokytojais ir globėjais. Šie metai būtų tikrai puiki galimybė gydyti žaizdas, kurias dvasininkijoje paliko piktnaudžiavimas galia bei išnaudojimo skandalai.

Kiekvienas šventasis turi savo misiją Bažnyčioje. Juozapo išskirtinumas tas, kad jis yra tarsi superšventasis, nes, kaip ir Mergelė Marija, savitu būdu buvo pašauktas dalyvauti Įsikūnijimo slėpinyje. Jo pašaukimas yra būti Dangiškojo Tėvo ikona, pirmiausia – vaikui Jėzui, o dabar – kiekvienam iš mūsų.

Ite ad Ioseph – Eikite pas Juozapą? (Pr 41, 55). Šis Egipto faraono patarimas ir dabar skamba Bažnyčioje. Kaip patriarchas Juozapas pamaitino egiptiečius duona, taip Juozapas iš Nazareto yra pasirengęs palydėti mus pas Gyvają Duoną – Jėzų, kuris buvo vadinamas Juozapo sūnumi. (Lk 3, 23)

Kun. Robertas Urbanavičius

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienų raj.

Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710,

AB DnB NORD bankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.